

BUĎOUČNOST

CIRKVE

4-2009

**BUĎTE POZORNÍ A OTEVŘENÍ
JEŽÍŠOVU VOLÁNÍ
NABÍDNOUT ŽIVOT
DO SLUŽEB BOHU A JEHO LIDU**

EDITORIAL

Milí čtenáři,

znovu se setkáváme nad stránkami našeho časopisu. Máme za sebou čas odpočinku, prázdnin, dovolených, ale také tolik očekávanou papežskou návštěvu.

Osobě papeže Benedikta XVI. a papežské návštěvě v České republice je věnována většina článků v tomto čísle.

Nejprve si připomeneme poselství Benedikta XVI. mládeži, které pronesl v pondělí 28. září ve Staré Boleslavi během své návštěvy České republiky. Jak se dívá P. Milan Glaser SJ, který je vedoucím české sekce vatikánského rozhlasu, dívá na vztah papeže Benedikta XVI a mládeže? V rozhovoru s P. Markusem Muthem se dozvíte, jaká byla očekávání a jak probíhaly přípravy na papežskou návštěvu v roce 2007 v rakouském Mariazell.

Metodiku, jak využít poselství papeže pro tento rok „Máme naději v živém Bohu“, vytvořil P. Jan Balík a je určena především pro animátory společenství nebo vedoucí skupin věřících.

O své svědectví z bezprostředního setkání s papežem se s námi podělila Marie Lukešová, která Svatému otci předávala dar mládeže. Rok poté aneb jak se dívají na Světové dny mládeže v Sydney tři přímí účastníci.

O prázdninách se konala také dvě diecézní setkání mládeže a to v litoměřické a ostravsko-opavské diecézi. A právě z diecézního setkání mládeže ve Zlatých horách přinášíme výběr z kázání ostravsko-opavského biskupa Františka Václava Lobkowicze a rovněž otce Mariána Kuffy ze Slovenska.

Věřím, že následující řádky budou pro vás obohacením na vaši cestě životem.

Na shledanou u předvánočního čísla se těší

Zdeňka Hennigová

BUDOUCNOST CÍRKVE, časopis pro podporu pastorace mládeže. Ročník XVI., číslo 4 Vychází 5x ročně. Vydává: Asociace křesťanských sdružení mládeže, o.s. a Sekce pro mládež České biskupské konference, Thákurova 3, 160 00 Praha 6. Redakce: P.Vít Zatloukal, Zdeňka Hennigová, Eva Renzová, Marie Světničková, Petra Přenosilová, Petr Hrtús. Adresa: Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel.: 220 181 739, mladez@cirkev.cz. Sazba: Jan Krajč a P. Vít Zatloukal. Registrace MK ČR E 18746. ISSN 1803-8158. Objednávky přijímá redakce časopisu. Rozšiřuje se bezplatně.

OBSAH

Návštěva papeže.....	3
Poselství mládeži.....	4
Benedikt XVI. a mládež.....	5
Interview.....	7
Máme naději v živém Bohu.....	10
Pozdrav od Benedikta XVI.....	13
Rok poté.....	15
Svědectví ze setkání „Agora“.....	18
Papežská návštěva změnila mladým život.....	19
O pokoře.....	20
Maturita z lásky.....	21
Sekce pro mládež zve, pořádá, informuje.....	23

NÁVŠTĚVA PAPEŽE

Před připravovaným příjezdem Benedikta XVI. jsem se mohl osobně setkat s různými názory mezi křesťany. Někteří se těšili, že uvidí papeže, další měli obavu, že si zaměňujeme papeže za Boha, jiné odrazovala představa velkého shromáždění. Já osobně jsem patřil mezi ty, kteří se těšili na setkání s Petrem dnešní doby. Přiznám se, že bych byl raději, kdyby papež nemusel přijíždět na různá oficiální pozvání, jeho příjezd by nedoprovázely policejní složky v nejvyšší pohotovosti a já si v předstihu nemusel objednávat místenku. Bylo by jistě hezké prožít s papežem setkání bezprostřední a neformální. Ale ani tyto „vymoženosti“ 21. století by neměly zakrýt to podstatné. Setkání s papežem je setkáním s Petrem dnešní doby. S tím Petrem, jehož vytrvalost, odvahu a zápal pro Krista tak krásně popisují Skutky apoštolů.

Benedikt XVI. podobný důraz na Krista vyjádřil brzy po svém zvolení. Myslím, že stojí zato si připomenout jeho slova z první

generální audience, při níž vysvětloval, proč si vybral po zvolení jméno Benedikt. Jedním z důvodů byla postava sv. Benedikta: „Známe doporučení tohoto Otce západního mnišství, jež zanechal členům svého řádu: Absolutně ničemu nesmí dávat přednost před Kristem. Na začátku své služby jako Petrův nástupce prosím sv. Benedikta, aby nám pomáhal pevně uchovávat ústřední postavení Krista v našem životě. Ať je vždy na prvním místě v našich myšlenkách a v každé naší činnosti!“

Domnívám se, že Benediktu XVI. jde při každé návštěvě především o posílení našeho osobního vztahu s Kristem. Nezůstávejme tedy jen u vnějších dojmů, které v nás jeho příjezd může vyvolávat i díky zpravodajství, které je dnes postaveno především na vizuálním pojetí. Spíše se snažme najít v papežových textech to, co nám chtěl opravdu říci, jakým způsobem nás chtěl v naší víře povzbudit. Vždyť mít možnost být s Petrem dnešní doby je opravdu mimořádná chvíle.

*P. Marek Sklenář
vikář české salesiánské provincie*

POSELSTVÍ MLÁDEŽI

Poselství mládeži, které pronesl papež Benedikt XVI. během své apoštolské návštěvy České republiky dne 28.9.2009 ve Staré Boleslavi

---

Milí mladí přátelé!

Na konci této slavnosti se obracím přímo na vás a především vás upřímně zdravím. Přišli jste sem v hojném počtu z celé republiky i ze sousedních zemí; utábořili jste se zde včera večer a přenocovali jste ve stanech, a to pro vás bylo společnou zkušeností víry a bratrství. Díky za tuto vaši přítomnost; cítím z ní nadšení a velkorysost, které jsou vlastní mládí. S vámi se i papež cítí mladý! Rád bych ještě poděkoval vašemu zástupci za laskavá slova a za krásný dar.

Milí přátelé, je jasné, že v každém mladém člověku je touha po štěstí, občas spojená s jakýmsi neklidem; touha, kterou však často dnešní konzumní společnost využívá špatným a odcizujícím způsobem. Je třeba brát vážně toto usilovné hledání štěstí. Vyžaduje si skutečnou a vyčerpávající odpověď. Ve vašem věku se totiž činí první velká rozhodnutí, schopná nasměrovat život k dobru nebo ke zlu. Bohužel je nemálo vašich vrstevníků, kteří se nechají uchvátit klamnými vidinami umělých rájů, aby se pak ocitli ve smutné osamělosti. Je ale naopak i mnoho chlapců a dívek, kteří chtějí proměnit - jak řekl váš zástupce - nauku v činy, aby svému životu dali plný smysl. Chci vám všem nabídnout zkušenost svatého Augustina, který řekl, že srdce každé osoby je neklidné, dokud nenajde to, co skutečně hledá. On objevil, že pouze Ježíš Kristus je uspokojivou odpovědí na touhu jeho a každého člověka po šťastném, smysluplném a hodnotném životě (srov. Vyznání I, 1,1).

Podobně jako u Augustina, přichází Pán vstříc každému z vás. Klepe na dveře vaší svobody a prosí, abyste ho přijali jako přítele. Chce vás učinit šťastnými, naplnit vás lidskostí a důstojností. Křesťanská víra znamená setkání s Kristem, živou Osobou, která dává životu nový rozměr, a tím rozhodující směr. A když se srdce mladého člověka otevře Božím plánům, není už nikterak namáhavé rozpoznat a následovat jeho hlas. Pán skutečně každého volá jménem a každému chce světit zvláštní poslání v církvi a ve společnosti. Milí mladí přátelé, buďte si vědomi, že křest z vás udělal Boží děti a údy jeho těla, to jest církve. Ježíš vás neustále zve, abyste byli jeho učedníky a svědky. Mnoho z vás volá k manželství a příprava na tuto svátost znamená skutečné putování za povoláním. Zkoumejte tedy vážně Boží volání, abyste založili křesťanskou rodinu, a vaše mládí ať je obdobím, kdy budete zodpovědně formovat svou budoucnost. Společnost potřebuje křesťanské rodiny, svaté rodiny!

Pokud vás Pán volá, abyste jej následovali ve služebném kněžství nebo v zasvěceném životě, nezdráhejte se odpovědět na jeho pozvání. Obzvláště v tomto Roce kněží se obracím na vás mladé: buďte pozorní a otevření Ježíšovu volání nabídnout život do služeb Bohu a jeho lidu. Církev i v této zemi potřebuje mnoho svatých kněží a osob zcela zasvěcených službě Kristu, Naději světa.

Naděje! Toto slovo, k němuž se často vracím, se dobře snoubí právě s mládím.

Vy, milí mladí přátelé, jste nadějí církve! Ona očekává, že se stanete posly naděje, jak tomu bylo loni v Austrálii na Světovém dnu mládeže, velkém projevu víry mladých, který jsem mohl osobně prožít a kterého se zúčastnili i někteří z vás. Mnohem víc vás bude moci přijet do Madridu v srpnu 2011. Už nyní vás zvou na toto velké setkání mladých s Kristem v církvi.

Milí přátelé, znovu vám děkuji za vaši přítomnost a děkuji za váš dar: za knihu s fotografiemi, které vyprávějí o životě mládeže ve vašich diecézích. Rovněž děkuji za znamení vaší solidarity s mládeží v Africe, které jste mi doručili. Papež vás žádá, abyste svou víru žili s radostí a nadšením; abyste rostli v jednotě mezi sebou a s Kristem; abyste se modlili a byli vytrvalí v přijímání svátostí, zvláště Eucharistie a svátosti

smíření; abyste pečovali o svou křesťanskou formaci a byli poslušni nauky vašich pastýřů. Na této pouti ať vás doprovází svatý Václav svým příkladem a svou přímluvou a ať vás stále ochraňuje Panna Maria, Matka Ježíše a nás všech. Ze srdce vám žehnám!

Milovaní mladí přátelé,

vaše nadšení pro křesťanskou víru je znamením naděje pro církve žijící a působící v těchto zemích. Abyste dali plnější smysl svému mládí, následujte odvážně a štedře Pána Ježíše, který klepe na dveře vašeho srdce. Kristus od vás žádá, abyste jej přijali jako přítele.

Nechť vám Pán žehná a naplní každý váš dobrý životní plán!

Benedikt XVI.

BENEDIKT XVI. A MLÁDEŽ

P. Milan Glaser

Jak se dívá P. Milan Glaser na vztah papeže Benedikta XVI. a mládeže?

Fakta, která výmluvně ukazují vztah Benedikta XVI. k mládeži, existují a není třeba je tajit. Když těsně po zvolení Josepha kard. Ratzingera na Petrův stolec vrcholily přípravy na Světové dny mládeže (WYD) v Kolíně nad Rýnem (2005), o kterém bylo rozhodnuto ještě za pontifikátu Jana Pavla II., přišel nový papež s jednou nikoli zanedbatelnou novinkou - s návrhem zavést do programu tradiční vigilie WYD eucharistickou adorací. Mnozí z organizátorů a expertů na pastorační mládež z Vatikánské kurie se vyslovili proti. Odráželi papeže od takového kroku: prý „se to nehodí..., mládež na to není..., nebude to důstojné...“ apod., Benedikt XVI. však na svém nápadu

trval. Přesně ve šlépějích svého předchůdce, který před téměř třiceti lety musel také s podobnou neústupností prosazovat samotnou ideu pořádání WYD.

Papež Benedikt XVI. má také jiné mínění o mládeži než někteří odborníci na pastorační mládež. Státisíce rozjásaných mladých lidí, kteří se před čtyřmi roky v Kolíně nad Rýnem při výstavu Eucharistie naráz a hromadně proměnili v tiše adorující a meditující Boží lid, mu daly za pravdu a ukázaly, že Benedikt XVI. skutečně rozumí potenciálu dnešních mladých lidí a umí mu dát prostor. Na setkání v Sydney v červenci 2008 tomu nebylo jinak. A tak se adorace stala přirozenou součástí

programu vigilií WYD.

Masová setkání mladých lidí s papežem vzbuzovala v médiích od samého počátku větší zájem než papežova setkání s věřícími bez věkového omezení. Jan Pavel II. měl skvělou intuici, když přišel s nápadem ukázat světu mladou tvář církve, věčnou mladost víry. Ne vždy je ovšem tato manifestace chápána korektně. Nikdy přitom totiž nejde o nějaké „vystoupení papeže“ na způsob rockové show. Mnohá média však nadále hovoří o „katolickém Woodstocku“...

Benedikt XVI. považoval za potřebné předložit obsáhlé argumenty na podporu této manifestace víry v rámci své předvánoční promluvy (22.12.2008) ke členům Vatikánské kurie, kdy papež každoročně bilancuje uplynulý rok. „Mnozí se domnívají,“ řekl tehdy Benedikt XVI., „že ať už s vírou, nebo bez ní, byla by prý setkání mládeže vždycky stejná. Má se tedy za to, že nesouvisejí s otázkou po Bohu. I z katolické strany se ozývají podobné hlasy, které považují všechno za velké představení, snad dokonce pěkné, ale s malým významem pro víru a přítomnost evangelia v naší době.“ Benedikt XVI., který je znám tím, že dokáže a nebojí se pojmenovat věci pravými jmény, na zmíněné námitky tehdy odpověděl dokonce citací Friedricha Nietzscheho: „Zdařilost nespočívá ve schopnosti zorganizovat slavnost, ale v tom, že se najdou lidé, kteří se z ní dovedou radovat.“ Papež poukázal na to, že „vrcholem setkání v Sydney byla Křížová cesta pořádaná v ulicích velkoměsta. Ta totiž ukázala, že papež není žádnou hvězdou, kolem které se všechno točí, ale že je zcela a pouze náměstkem. Ukazuje k Jinému, který je mezi námi. Slavnostní liturgie je nakonec středem celého setkání, protože při ní dochází k tomu, co my sami nemůžeme uskutečnit, a co nicméně stále očekáváme.

On je přítomen. On přichází mezi nás. Nebesa jsou rozevřena a osvěcují zemi. Právě to činí život radostným a otevřeným, spojuje jedny s druhými v radosti, která není srovnatelná s extází rockového festivalu.“

A tak nejen skutky, ale i slovy Benedikt XVI. rozvíjí a hájí pastorační iniciativu Jana Pavla II., která zviditelňuje víru mladých lidí.

Prvek davové účasti na bohoslužbě, zvláště takové, kterou slouží Kristův náměstek, má možná i určitou mystickou dimenzi skrývající i prorocký význam. Masovost lze chápat jako ryze náboženský prostředek, který napomáhá jednotlivému účastníkovi takovéto akce rozšiřovat vlastní srdce, akceptovat druhé či přesněji všechny; je to jakýsi božsky pedagogický nástroj askeze a postupného zvykání si na „zástup, který by nikdo nespočítal“, jak to prorokuje sv. Jan v knize Zjevení (Zj 7,9). Bezpochyby je to však svědectví víry; jež vydávají celému světu ti, kteří sice přijdou právě kvůli Kristovu náměstku, ale ne proto, aby ho oslavovali, ale aby se spolu s ním klaněli Tomu, který lidem poslal Spasitele, Ježíše Krista.

Radost, jež pramení z tohoto úkonu adorace, který je přes veškerou hektičnost a zdánlivou chaotičnost vnějšího hemžení úkonem ryze niterným, je vskutku z Ducha Svátého. Je to předchůť nebeské blaženosti a dobrá zvěst smysluplnosti pozemského dění, orientovaného na chválu a slávu Boží.

P. Milan Glaser SJ (*1962) byl vysvěcen na kněze v roce 1998. Studia teologie zakončil v roce 2001 licenciátem z dogmatiky na Gregoriánské univerzitě v Římě. Od roku 2006 pracuje ve Vatikánském rozhlase jako vedoucí české sekce.

INTERVIEW

V roce 2007 navštívil papež Benedikt XVI. sousední zemi Rakousko. Jak prožívali přípravu, samotnou návštěvu a co tato návštěva pro Rakousko znamenala se dozvíte v následujícím rozhovoru s P. Markusem Muthem, národním rakouským kaplanem pro mládež.

---

1. Mohl byste se nejprve stručně představit našim čtenářům?

Jmenuji se Markus Muth, narodil jsem se v roce 1971. Jsem národní rakouský kaplan pro mládež a v této pozici jsem již čtvrtým rokem. Předtím, než jsem přijal tuto odpovědnost, jsem byl nejprve kaplanem pro mládež v jižní části Vídeňské arcidiecéze a později navíc pro celou diecézi. Mezi léty 1998 a 2001 jsem byl kaplanem v jedné vídeňské farnosti. Kromě této služby jsem jedním z duchovních asistentů kanceláře pro katechumenát dospělých ve Vídni (ročně se ke křtu připravuje asi 90 dospělých).

Mezi mé úkoly národního kaplana pro mládež patří koordinace pastorace mladých v devíti rakouských diecézích, příprava velkých akcí pro mládež (např. pouť mládeže do Mariazell v roce 2007, WYD), doprovázení kněží pracujících s mládeží, podpora všech mladých pracujících ve volontariátě na národní úrovni, „překladatelská práce“ mezi mladými lidmi a biskupy a kněžími (v obou směrech), oficiální komunikace mezi rakouským biskupem pro mládež a zbytkem biskupské konference, mezinárodní kontakty s našimi sousedními státy, s pořadatelským státem následujícího Světového dne mládeže a se Sekcí pro mládež Papežské rady pro laiky. Jsem velmi šťastný, že jsme veliký a silný tým, takže se všechno odehrává v týmovém duchu.

2. Co si myslíte o tom, že papež Benedikt XVI. navštíví Českou republiku?

Podle evangelia je posláním apoštola Petra a jeho následovníků posilovat své bratry a sestry ve víře (srv. Lk 22,32). Takže Svatý otec vlastně udělá to, co je jeho povinností. Naplňuje samozřejmě tento mandát také, když mluví a káže v Římě. Ale pro kněze je mnohem lepší navštěvovat lidi a být jim blíž, setkat se s nimi osobněji, sytit je duchovně tam, kde žijí, v jejich konkrétní situaci, a vrátit se od nich posílený svědectvím místních církví. Takže jsem šťastný, že papež Benedikt XVI. navštíví také Českou republiku a doufám a modlím se, aby to přineslo nespočetné ovoce.

Současně – po čtyřech papežských návštěvách, které jsem zažil (v letech 1983, 1988, 1998, 2007) – si myslím, že je důležité, aby intervaly mezi papežskými návštěvami byly spíš delší. Existuje nebezpečí, že návštěvy se stanou příliš obyčejnými, příliš pevnou součástí denního života. Jsou pak viděny dnešním způsobem organizování velkých festivalů: snažíte se dostat nejdostupnější „hvězdu“, jakou můžete, jinak by festival nebyl tak atraktivní.

Nesouhlasil bych s postojem: „každý papež musí navštívit všechny země“. To je příliš inflační. Jako katoličtí věřící věříme, že v každé Eucharistii – i když je slavena s malou skupinkou lidí v malé chudé kapličce – je přítomna nejdůležitější „návštěva“,

kterou na zemi můžeme přivítat: je tu tělo a krev našeho Pána Ježíše Krista. Je třeba toto mystérium naší víry silně zdůrazňovat.

3. Jak Rakousko prožívalo přípravu a následnou návštěvu Svatého otce v roce 2007?

Nejprve tu bylo jubileum Mariazell, nejslavnějšího a mezinárodně dobře známého a oceňovaného rakouského poutního místa: bylo založeno před 850 lety. Prvním rozhodnutím našich biskupů (bylo to v posledních dnech papeže Jana Pavla II.) bylo neoslatv toto výročí jen jako jeden osamocený moment, ale zasvětit mu celý rok. Takže, jako obvykle, mnoho farností a společenství pořádalo poutě pěšky, na motorkách, autobusy, vlaky. Také byly naplánovány speciální poutě: pro děti (1. května) s asi 1500 účastníky, pro mládež (12.-15. srpna) s asi 3000 účastníky z Rakouska a zemí našich východních sousedů, pro všechny Rakušany (8. září na svátek narození Panny Marie, jemuž je bazilika v Mariazell zasvěcena) s přibližně 35 000 účastníky. Mimo to byla naplánována (a také uskutečněna) soukromější návštěva konstantinopolského patriarchy Bartoloměje I., která byla, jak jsem slyšel, velmi působivá. Navíc se v březnu 2007 poprvé ve své dlouhé historii setkal v Mariazell Ekumenický koncil křesťanských církví v Rakousku. Tématem byla „Mariologie“ - to byla senzace.

Rakouští biskupové pozvali papeže na 8. září pamatující, že „objevil“ Mariazell jen rok nebo dva před svým zvolením. Byl tu tehdy poprvé a „zamiloval se“ do něj, což není vůbec překvapivé pro všechny, kdo Mariazell znají. Toto rozhodnutí samozřejmě zintenzivnilo jak duchovní, tak logistické přípravy tohoto „svátku víry“. Byla vydána nověna a rozšířila se do celé země. Byla napsána moderní verze Skutků apoštolů, to znamená, že lidé napsali své

zkušenosti s vírou a křesťanskou praxí v naší době, ve svých konkrétních situacích. Nakonec to bylo několik tlustých knih těchto „navazujících“ Skutků, které byly předány Benediktu XVI. na konci mše svaté v Mariazell.

Tři dny papežské návštěvy (7. - 9. září 2007) byly intenzivní. Zde ve stručnosti veřejné události:

- Vídeň, „Am Hof“ (místo se sloupem se slavnou sochou Panny Marie): přivítání papeže a modlitba s tisíci žáky většinou soukromých katolických škol)

- Vídeň, „Judenplatz“ („Židovské náměstí“ sousedící s „Am Hof“): tiché připomenutí miliónů obětí holocaustu

- Mariazell, Eucharistie: vyvrcholení oslav jubilea 850 let jeho založení (bazilika je zasvěcena narození Panny Marie); homilie o životě jako pouti a o mottu těchto oslav „Hledět na Krista“

- Mariazell, nešpory s kněžími, jáhny, řeholníky, řeholnicemi, seminaristy.

- Vídeň, katedrála sv. Štěpána: Eucharistie s homilií, která vyjádřila silnou podporu všem, kdo bojují proti liberalizaci nedělní práce.

- opatství Heiligenkreuz: návštěva cisterciáků; silná a hluboká slova o mnišském životě.

- Vídeň, koncertní síň: setkání s tisíci volontéry všech rakouských dobrovolnických organizací (od požárních sborů po pracovníky ve farnostech): jedna dívka a jeden chlapec z „mé“ organizace byli poctěni tím, že směli pronést uvítací řeč papeži.

Rakouské televizní kanály návštěvu intenzivně doprovázely a denně nabízely kromě živých přenosů diskuze, reportáže, přehledy a komentáře. Velká diskuze začala

poté, co Svatý otec kriticky zmínil rakouský zákon ohledně potratů.

4. Byl jste zapojen do příprav a o co přesně jste se staral?

Mým hlavním úkolem bylo zorganizovat pouť mladých do Mariazell v srpnu. Byl to veliký úkol a výzva. Během papežské návštěvy jsem například hledal dva lidi (jednoho Maďara a jednoho Rakušana), aby říkali žákům, kteří na místě „Am Hof“ očekávali papežův příjezd (a bojovali s příšerným deštěm), o srpnové pouti mládeže. Pak jsem organizoval (částečně mezinárodní) autobus mladých, kteří jeli na Mariazell účastnit se samotné oslavy. Potom jsem opravoval a „schvaloval“ text výše zmíněné uvítací řeči v koncertní síni. Pomáhal jsem s výběrem vhodného oblečení pro chlapce, který ji pronášel, což nebylo zas až tak jednoduché, protože to nemělo být příliš obyčejné ani příliš formální. Mělo to být autentické pro jeho osobnost, a zároveň ne trapné pro danou příležitost. Druhý mluvčí, dívka, měla překvapivě méně problémů tohoto druhu.

5. Jaký byl přínos návštěvy Svatého otce pro Rakousko?

Byla to dobrá a povzbudivá návštěva po 20 letech velikých obtíží a skandálů v rakouské církvi. Paleta témat, ke kterým se ve svých projevech a homiliích vyjádřil papež, dovolila všem – křesťanům i nekřesťanům, klerikům i laikům – najít užitečné impulzy pro vykročení vpřed s obnoveným důrazem. Obzvláště všichni, kdo se účastnili Mariazell, zažili znovu tělesně (stejně jako při Středoevropském katolickém dni v Mariazell v roce 2004), že být opravdovým křesťanem znamená také vzdorovat každému počásí: hustě přšelo a bylo větrno.

Když se podívám na ty dva roky zpět, musím upřímně říct, že návštěva nepřinesla explozi víry, ale ani jsem ji neočekával.

6. Jak se osobně díváte na osobu papeže Benedikta XVI.?

Když jsem uslyšel, že novým papežem byl zvolen kardinál Ratzinger, málem jsem upustil svůj mobil. Báł jsem se, že nebude schopen nebo nebude mít dost času vytvořit nový a lepší obraz, protože jako hlava Kongregace pro nauku víry musí člověk být jako kontrolor, to je jeho práce. Takže jsem se opravdu obával poškození papežské pozice.

Neměl jsem problém s osobou nebo teologií kardinála Ratzingera, ale báł jsem se, co z něj udělá veřejné mínění. Očekával jsem absolutní novinku, veliké překvapení, jakým byl papež Jan Pavel II. Byl jsem překvapen, ale v jiném smyslu. A po několika dnech jsem jasně viděl, že veřejnost přijala papežův „pokrok“ z role kontrolora k dobrému pastýři.

Při zamyšlení nad hlubším smyslem této volby jsem došel k závěrům, že papež Benedikt XVI. bude jiný než jeho předchůdce a zároveň bude zachovávat směr. Že změní dimenze papežství - méně veřejnosti, méně efektních vystoupení, méně všudypřítomnosti, méně, ale cíleněji orientovaných prohlášení, více intelektuální práce, větší zaostření na základy víry. Je jedním z posledních skutečných svědků II. vatikánského koncilu, takže je zárukou jeho nefalšované interpretace.

Nyní vidím, že mé závěry se už uskutečnily: napsal tři úžasné encykliky, jeho způsob kázání, například během Světových dnů mládeže v Sydney - téměř žádné přerušování potleskem, ale velký následný zájem o jeho homilie. Fakt, že beatifikacím předsedají místní biskupové, soukromé audience ne pro každého, kdo chce, ale téměř výhradně pro národní a světové hráče, což velmi redukuje čas pouze na audience, které jsou efektivní

jen v soukromé formě, a dává prostor dalším věcem.

Mám jednu naději. V prvních letech papežova pontifikátu se vyskytlo na světové úrovni a na místní úrovni v Rakousku několik pastoračně neprospěšných událostí, které zapříčinily spoustu nervozity nejen mezi lidmi vzdálenými od církve, ale také mezi lidmi ze středu farností a diecézí. Papež sám jasně promluvil o chybách, které se staly, a přislíbil větší profesionalitu v práci Vatikánu. Perfekcionismus není to, co potřebuji – protože sám nejsem dokonalý – nebo méně jasnosti v hlásání evangelia, ale větší vnímavost pro to, jak určitá zpráva nebo rozhodnutí skončí v uších konzumentů informací předávaných dnešním způsobem.

7. Máte nějakou zkušenost, která je spojena s papežem a mladými lidmi?

Když jsem byl v Kolíně na Světových dnech mládeže, neúčastnil jsem se přímo vigilie na Marienfeldu, protože jsem ve stanu smíření slavil tuto svátost. Po vigilii jsem mluvil s 25letým Afričanem, který byl rozčarován

z papežovy homilie, protože „nemluvil k nim“, jenom teologicky meditoval, a doufal, že Svätý otec to udělá při závěrečné mši. Řekl jsem mu: „Vyrstl jsi s Janem Pavlem II., byl jako otec, přitahoval tě, vedl tě, přicházel k tobě. Benedikt XVI. nyní dělá následující krok, nutný k dosažení dospělosti: dává ti svobodu být dospělým člověkem. Je také dobrým otcem, a proto tě musí vyzývat, abys pochopil, že je čas obrátit se k Ježíši Kristu více než být přitahován papežem.“

Nevím, co se s tímto mladým mužem dělo dál. Doufám, že WYD mu poskytly jiné, nové a možná hlubší duchovní zadostiučinění. Doufám v to pro něj a pro celou generaci mladých.

Díky papeži, že nekopíruje svého předchůdce a jeho charismata, ale je tím, kým je, autentický. To je to nejlepší, co může pro Boží stádece v současnosti dělat.

Děkuji za rozhovor.

*Zdeňka Hennigová
Z angličtiny přeložil Vít Zajac*

MÁME NADĚJI V ŽIVÉM BOHU

P. Jan Balík

Metodika k poselství Benedikta XVI. k XXIV. světovým dnům mládeže, kterou lze použít při setkání společenství, skupiny věřících apod

Úvod

Čtvrté poselství¹ papeže Benedikta XVI., vydané k XXIV. Světovým dnům mládeže, zahájilo duchovní pouť k velkému setkání v roce 2011 v Madridu. Jeho mottem jsou slova sv. Pavla „*Máme naději v živém Bohu*“ (1 Tim 4,10). Rozvíjí téma naděje. Na zkušenosti apoštola národů ukazuje, že naděje není pocit, ale setkání s živou

osobou – s Ježíšem. Krize naděje, kterou v současnosti prožíváme, je důsledkem zapomínání na Boha. Papež mladým lidem dodává odvalu k všestranné evangelizaci světa svých vrstevníků, protože především oni potřebují objevit pramen naděje. Aby toho byli schopni, vyzývá je, aby ve svém životě dali prostor modlitbě. Na závěr papež ukazuje křesťanskou naději na Mariině životě.

Metodická nabídka je sestavena tak, aby posloužila k prožití hlavních myšlenek poselství. Výchozím bodem je pojednání o Marii a prostředkem, jak jej uchopit, modlitba růžence.

V poselství papež říká: „*Dejte ve svém životě prostor modlitbě!*“ Navrháme tedy mladým, aby v následujících čtyřech týdnech využili modlitbu růžence a místo klasických růžencových tajemství rozjímali témata, která nastínil papež. Každý den jeden desátek, jeden týden jedno téma. Pozvěme je na čtyřtýdenní cestu.

Návrh postupu setkání

Přečteme duchovně bohatý úryvek od svatého Bernarda, který papež cituje v posledním odstavci. Text nakopírujme předem pro každého účastníka.

„Ty, který si uvědomuješ, že se na tomto světě spíš zmítáš v bouřích a vichřicích, než abys krácel po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, pokud nechceš být pohlcen bouří. Ať se zdvihají vichry pokušení, ať se staví do cesty úskalí protivenství, hled' na hvězdu, vzývej Marii... V nebezpečích, v úzkostech, v kritických situacích, mysl na Marii, vzývej Marii... Když ji budeš následovat, neztratíš se; když ji budeš vzývat, nepropadneš beznaději; když na ni budeš myslet, nezmylíš se. S její oporou neupadneš; pod její ochranou se nemáš čeho bát; pod jejím vedením nepoznáš únavu; s její pomocí dosáhneš cíle.“²

Účastníky setkání necháme vyjádřit se, čím je text oslovil.

Pak bude animátor spolu s účastníky hledat, jak se naděje projevila v Mariině životě – to, že se cele opírala o víru v Boha. Diskusi usměrňuje podle níže uvedených bodů, které poslouží k modlitbě.

Následně účastníky krátce seznámí s modlitbou růžence.³ Svou charakteristikou

je tato modlitba pro dnešní dobu velmi vhodná. V zásadě se modlí jinak, než jak jsme zvyklí se modlit různé naučené modlitby. Běžně se Otče náš a Zdrávas Maria modlíme tak, že říkáme slova a zároveň se je snažíme vnímat a přijmout za svá. Růženec patří mezi modlitby, kdy na slova naučených modliteb striktně pozor nedáváme. Biblická slova, z nichž jsou složeny, tvoří jakousi zvukovou podmalbu (podcast či wallpapers). Nahlas či potichu vyřčená slova naši pozornost snáze upoutají na spojení s Kristem a pomáhají nám k osobní modlitbě. Zatímco je pronášíme, rozvíjíme zcela osobní dialog s Ježíšem a Marií. Tento způsob modlitby je znám např. díky písním z Taizé.

Nyní pozvěme členy společenství k modlitební aktivitě vysvětlením čtyř „zvláštních tajemství“ uvedených v druhé části této metodiky. Pokud jsou setkání každý týden, je vhodné vždy se věnovat jen jednomu z těchto rozjímání.

Jeden desátek společné modlitby se „zvláštním tajemstvím“ může tuto část společenství uzavřít, nebo můžeme ještě potom navzájem sdílet, co jsme si při modlitbě uvědomili.

Každý týden jim dáme na papírku hlavní myšlenky „zvláštních tajemství“. Některé myšlenky jim pak během týdne může animátor společenství připomenout SMS zprávou.

Zvláštní růžencová „tajemství“

1) *Dívka Maria stojící na prahu dospělosti*

„Mláď je obzvlášť obdobím naděje, protože hledí vstříc budoucnosti s mnoha očekávaními. Když je člověk mladý, nosí v sobě ideály, sny a projekty; mláď je dobou, kdy dozrávají rozhodující volby pro zbytek života. Možná i z tohoto důvodu je obdobím života, kdy se

s velkou intenzitou vynořují zásadní otázky: „Proč jsem na této zemi? Jaký je smysl života? Jaký bude můj život?“ A dále: „Jak dosáhnout blaženosti? Proč existuje utrpení, nemoc a smrt? Co je po smrti?“ Otázky, které se stávají naléhavými, když je třeba čelit překážkám, jež se kolikrát zdají být nepřekonatelné: obtíže při studiu, nezaměstnanost, nedorozumění v rodině, krize ve vztazích s přáteli nebo v utváření partnerského vztahu, nemoc nebo handicap, nedostatek potřebných prostředků kvůli současné ekonomické a sociální krizi. Člověk si tedy klade otázku, kde čerpat a jak ve svém srdci žít plamen naděje.“

(Benedikt XVI., poselství)

Pro Marii bylo od mládí samozřejmé, že našla svou naději ve spojení s Bohem. Jistě i ona prožívala hledání mladého člověka, avšak zároveň vždy důvěřovala Bohu, že On je tím, kdo řídí svět i lidský život. To je i důvod, že dokázala bez váhání přijmout Boží povolání a odpověděla „Ať se mi stane podle Tvé vůle“ (Lk 1,38). Proč mít strach, když je Bůh ve světě přítomný? Díky Matce Marii má naděje jméno Ježíš.

2) Mariiny zkoušky a krizové situace

„Maria, Matka naděje. Ta, v níž se větila naděje Izraele, která dala světu Spasitele a která zůstala pevná v naději u paty kříže, je pro nás vzorem a oporou. Maria se za nás především přimlouvá a vede nás z temnoty našich obtíží k zářícímu rozbřesku setkání se Zmrtvýchvstalým.“ (Benedikt XVI., poselství)

Mariin život nikdy nebyl bez zkoušek víry a nejrůznějších krizových událostí. Všimněme si alespoň některých:

- Se sotva narozeným synem musela utíkat do emigrace. Pak žila několik let v Egyptě, daleko od svého rodného domu.

- Maria a Josef se určitě měli velice rádi. Jak těžkou zkouškou musela pro Marii být smrt

jejího snoubence! Ona přece uchovávala v paměti, že Ježíš je dítě Boží. A tento Ježíš stál s ní u umírajícího Josefa a neudělal žádný zázrak.

- Ježíš byl mnoho let doma a nic „mesiášského“ nevykonal, ale Maria stále věřila, že On je skutečně tím, na kterého čeká lidstvo.

- Nejtěžší chvíle pro Marii byla jistě pod křížem. Její syn umíral, a to ještě tak krutě a potupně.

Jak reagovala? Nebouřila se proti Bohu, nenadávala mu ani neupadla do rezignace. V každé chvíli s velkou pokorou vše přijímala z rukou Božích. Krok za krokem naplňovala plán, který s ní Bůh měl. Tím se stala pro každého člověka mimořádným příkladem víry a naděje.

3) Maria jako matka všech věřících nás provází na cestě životem

„Ty, který si uvědomuješ, že se na tomto světě spíš zmítáš v bouřích a vichřicích, než abys krácel po pevné zemi, nespouštěj oči z této zářící hvězdy, pokud nechceš být pohlcen bouří. Ať se zdvihají vichry pokušení, ať se staví do cesty úskalí protivenství, hled' na hvězdu, vzývej Marii... V nebezpečích, v úzkostech, v kritických situacích, mysl na Marii, vzývej Marii... Když ji budeš následovat, neztratíš se; když ji budeš vzývat, nepropadneš beznaději; když na ni budeš myslet, nezmylíš se. S její oporou neupadneš; pod její ochranou se nemáš čeho bát; pod jejím vedením nepoznáš únavu; s její pomocí dosáhneš cíle.“⁴

Citovaný úryvek od sv. Bernarda ukazuje, jak je církev hluboce přesvědčena, že Maria se zvláštní pečlivostí plní úkol pomocnice křesťanů. Při slovech modlitby svatého Bernarda vyjádříme vděčnost Marii, že svou roli plní tak svědomitě. Můžeme ji též požádat, aby i každého z nás přijala do své péče.

4) *Maria hvězda nové evangelizace*

„Materiální prostředky samy od sebe nestačí k tomu, aby poskytl velkou naději, k níž všichni směřují.“ Krize naděje postihuje ve velké míře především mladé lidi. Mnohdy podlehli „špatným učitelům“, vydali se cestou negativních zkušeností anebo utíkají od zodpovědnosti. „Jedině v Bohu nalézá člověk svou skutečnou realizaci. Hlavním úkolem nás všech je nová evangelizace, jež pomáhá novým generacím objevit autentickou tvář Boha, který je láska... Ať vás neodradí obtíže a zkoušky, které vás potkají... Pokud se Ježíš stal vaší nadějí, řekněte to také ostatním skrze svou radost a duchovní, apoštolské a sociální nasazení.“ (Benedikt XVI., poselství)

Tím, že Maria přijala povolání, dala světu Mesiáše, porodila Ježíše, a proto je Matkou Boží. Každý z nás je povolán „rodit“ do tohoto světa Ježíše: vírou, láskou, způsobem života, svědectvím, životem ve společenství. Solidarita - vzájemná zodpovědnost - se projevuje nejen v oblasti hmotné, ale také ve zvěstování pravdy evangelia. V tomto úkolu je Maria vždy s námi, a proto ji Jan Pavel II. nazval hvězdou nové evangelizace.

Závěr

Pokud se nám podařilo prožít s mladými lidmi jeden měsíc uvedeným způsobem, pomohli jsme jim přijmout papežovo poselství. Zároveň jsme obohatili jejich život o zkušenost s modlitbou růžence a ušli jsme s nimi kus na cestě víry.

P. Jan Balík stál u zrodu Arcidiecézního centra mládeže Praha a Arcidiecézního centra života mládeže Nazaret Praha. Byl 11 let zodpovědný za pastorační mládež v pražské arcidiecézi. Působil též jako ředitel Sekce pro mládež ČBK. Nyní slouží ve farnosti Praha - Strašnice. Je členem týmu časopisu IN!. Je také autorem více knih pro mladá.

¹ Poselství k XXIV. SDM, 22.2.2009

² BERNARD: Chvály panenské Matky, 2, 17 In: Denní modlitba církve, Modlitba se čtením 8. května.

³ K podrobnější přípravě doporučuji metodicky zpracovanou příručku pro mladá: BALÍK, J.: Objevit tajemství růžence. Matice cyrilometodějská, Olomouc 2003; JAN PAVEL II.: Rosarium virginis Mariae. 2002.

⁴ BERNARD: Chvály panenské Matky, 2, 17 In: Denní modlitba církve, Modlitba se čtením 8. května.

POZDRAV OD BENEDIKTA XVI.

Nevím, jestli to víte, ale měla jsem tu možnost na slavnostní svatováclavské mši svaté ve Staré Boleslavi předat spolu s Vládou Janouškovcem papeži Benediktu XVI. dary za mládež.

Hned na začátek bych chtěla splnit svou milou povinnost a vyřídít všem od Svatého otce pozdrav. Nevím, jestli jsem mu vše dobře rozuměla, neboť na nás mluvil německy a já od maturity a od setkání v Kolíně nad Rýnem němčinu úplně vypustila. Každopádně vám všem děkuje za dary, všechny vás zdraví a těší se na viděnou v Madridu.

O tom, že bych se mohla setkat s papežem tváří v tvář, jsem se dozvěděla už o prázdninách. Od začátku jsem se na to velmi těšila a modlila se za to. Asi jsem se připravovala více, než kdybych jela jako řadový poutník. Přesto jsem si to pořád moc neuvědomovala. Ale v sobotu, když papež už byl u nás v ČR, když jsem pozorovala slavnostní přenosy v televizi, zpravodajství plná jen této vzácné návštěvy, tak na mě dopadla zodpovědnost a velká tíha. Najednou mi připadalo slavnostní oblečení, které jsem měla mít na sobě, málo

slavnostní, účes, který jsem si chtěla vytvořit, jednoduchý a nevyhovující, řehla jsem, jestli se mám namalovat, když se normálně moc nemaluju, a začala jsem trochu vyšilovat. Asi se objevila tréma. Naštěstí večer jsem se trochu uklidnila, řekla jsem si, že není zas tak důležité, jak budu vypadat, jestli tam zakopnu nebo mně vypadne dar z ruky, ale že je důležité především to, s jakým úmyslem tam půjdu. Aby to byl úmysl co nejčistší, bez zájmu být středem pozornosti a touhy se zviditelnit, tak jsem se rozhodla, že ještě v neděli využiji možnosti svátosti smíření.

V neděli jsem ráno vyjela vlakem do Boleslavi. My, co jsme měli v liturgii nějaký úkol, jsme se sešli na informační schůzce. Z ní jsem si kromě praktických informací odnesla hlavně také slova P. Vítky Zatloukala, abychom vše dělali opravdově. Kdo četl čtení, aby si uvědomoval, že čte Písmo svaté, ti, co četli přímluvy, aby si uvědomovali, že přednášejí prosby celé církve... a my, co budeme děkovat, abychom opravdu projevovali vděčnost za všechny mladé.

Ráno, když jsem se probudila, hned jsem si uvědomila, co mě dneska čeká a poprosila jsem Pána, ať to vše dopadne dobře. Upravila jsem se a hurá na louku, kde se měla uskutečnit mše svatá. Nebyla jsem vůbec nervózní, byla jsem v radostném očekávání.

I celou mši jsem krásně prožívala, děkovala Bohu za to, že všechno všem krásně vychází, že se nikdo nezakoktal, neškobrtl, nerozlil konvičky. Po svatém přijímání jsme se šli připravit před hlavní pódium. Hlavou se mně honily různé myšlenky: „Proč ještě čekáme, mám políbit papežovi prsten, Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi ke mně přišel. Proč když jsem tě přijímala, nebyla jsem tak nervózní jako teď, když jdu pozdravit Tvého zástupce? Ta knížka je docela těžká, snad ji udržím po celou dobu. Mně se ale klepou ruce, doufám, že nebudou dělat detailní

záběr na knížku, jinak každý uvidí, jak se třese. Přijď, Duchu Svátý, hlavně pomoz Vládovi, ať to zvládne říct.“

A pak jsme vyšli po schodech nahoru. Bylo to krásné, stát tak blízko Svatého otce. Říkala jsem si, že ještěže je ten proslov tak dlouhý, že se mohu tak dlouho dívat do tak srdečné tváře. V duchu jsem celou dobu děkovala, ať už Benediktovi, tak Bohu, že nám dal tak dobrého papeže. Zároveň jsem poslouchala Vláu a modlila se, aby neměl okno.

Pak jsme přistoupili přímo ke Svatému otci. Opravdu mně to připadalo, jako bych mluvila s laskavým otcem. Velmi jsem toužila políbit prsten jakožto symbol papežství. I to mi bylo dopřáno. Snažila jsem se soustředit na slova, která nám soukromě řekl. Řekl nám, ať pozdravujeme mladé. Pak jsme vstali, uklonili se a odešli. Ale to nebyl konec. Radost, která mě skrz toto krátké setkání prostoupila, trvá a určitě na to budu dlouho vzpomínat.

Kamarádka mně říkala, že až tam budu klečet před Svatým otcem, tak ať ji tam vezmu v srdci s sebou. Snažila jsem tam vzít nejen ji, ale všechny mladé, známé i neznámé, a i ty starší.

Na závěr chci poděkovat všem, kdo se jakkoliv na setkání podíleli, ať už aktivně v přípravě nebo aktivní účastí. Děkuji Bohu, že tyto sluncem prozářené dny byly prozářené také Sluncem, Ježíšem Kristem. Věřím, že skrze papežskou návštěvu zapálil mnoho srdcí a naplnil je vírou, nadějí a láskou.

Marie Lukešová (23 let), litoměřická diecéze

	Fotky
	Informace
	Svědectví
	Akce
	Diskuze

ROK POTÉ

Minulý rok v červenci se 220 mladých poutníků z České republiky zúčastnilo Světových dnů mládeže v australském Sydney. Zeptali jsme se, jak se na toto setkání dívají rok poté...

Díky Duchu Svatému jsem měla neopakovatelnou možnost dostat se až na druhý konec světa na setkání mládeže s papežem v Sydney, a to do International Liturgy Group (Mezinárodní liturgická skupinka), skupiny, jejímž posláním je to, aby se mladí z celého světa zapojili do liturgie a společenství okolo Svatého otce.

Atmosféra v našem společenství byla nepopsatelná. Možná by se dala vyjádřit slovy spontánnost, pestrost, přátelství, radost... Bylo krásné zažít, jak 155 lidí z celého světa prožívá a dává najevo svou víru rozdílně. Silným momentem pro mě byl jeden večer, kdy jsme si, rozproudění po veselých seznamovacích aktivitách, stoupli do kroužku a každý mohl pronést modlitbu ve svém mateřském jazyce. Člověk mohl ještě více pocítit různorodost, a zároveň jednotu církve. V naší směsici národů jsme měli domorodého aboridžince, jednoho prince, kanibaly z Papuy Nové Guiney, spoustu malých národů z Pacifiku, ministranty od Notre Dame v Paříži, pohodáře z Bruneje... Zajímavou osobou byl i klučina z dalekého Taiwanu, který zná celou českou fotbalovou reprezentaci nazpaměť, Skot nás zase překvapil, když nám zahrál po ránu „svoji neoblíbenější“ Dvořákovu Novosvětskou. Kolegyni z Východního Timoru vyléčil český všelék - slivovice a Američan kudy chodí, tudy vychvaluje Prahu jako nejkrásnější město na světě... V multikulturním městě Sydney jsme narázeli i lidi, kteří se vehementně hlásili ke svému českému původu – utkvěl mi v paměti především mladý kněz z Texasu, který své češství

prokázal i svým jménem Pilsner.

S naší skupinou jsme se dostali na mše a katecheze předních biskupů, v našem komplexu staroanglických kolejí (místo ubytování) jsme se mohli modlit před Křížem, který věnoval mládeži před desetiletími Jan Pavel II. na prvním setkání mládeže a pokochali jsme se také krásami metropole. Prostředí Sydney byste od Evropy moc nerozeznali, pokud by se před vámi zrovna neprošel ibis, nekoukala na vás vykulená vačice nebo jste nepřišli o svačinu díky drzým papouškům kakadu. Nebo kdyby tady u protinožců nebylo všechno přesně obrácené – jízda, obloha, zamykání na toaletách, Měsíc i roční doby...

I přesto, že naším denním chlebem byly několikahodinové prostoje při nácviu úkonů, které ve finální verzi trvaly 5 minut, rozhodně jsme se nenudili: modlili jsme se internacionální růženec, s jedním polským kamarádem jsme zevrubně prozkoumali nově postavené pódium (kde jsme našli i budoucí šatnu Benedikta), tančili jsme národní tance, zkoušeli vést bratrské debaty se Srby, Poláky aj. a zakoušeli příbuznost našich slovanských jazyků. Povíдали jsme si s hluchoněmou dívčinou, která měla mít stejně jako já svědectví na sobotní vigílii, obdivovali zkoušky famózního symfonického orchestru, který doprovázel setkání, okoštovali mikrofony i ambon, které už byly připraveny pro samotného Svatého otce.

Neobyčejným zážitkem pro nás bylo, když nás během úmorného čekání před Opening Mass (Zahajovací mše svatá) navštívili biskupové z celého světa. Někteří se s námi

dávali nadšeně do řeči, procházející na nás spontánně volali, mávali a potřásali si s námi rukou. Sršela z nich radost ze setkání s mladými a jejich zájem o nás, což je ohromně povzbuzující. Ještě dlouho si budu pamatovat slova jednoho z biskupů - když se dozvěděl, že jsme z Čech, kde křesťané nejsou zrovna „v přesilovce,“ povzbuzoval nás slovy: „Budoucnost je na vás, na mladých. Nebojte se toho, vždyť Ježíš začínal taky jen s dvanácti!“

Někteří z naší skupiny měli to privilegium popovídat si s Benediktem při jeho slavnostním příjezdu lodí. My ostatní jsme od něj stáli pouhé 4 metry, když projížděl v papamobilu, ale i nadále jsme z našeho podpodiového místečka měli Petrova nástupce jako na dlani. Na tento slavnostní ceremoniál, na který přišlo více lidí než na zahajování olympiády v roce 2000, jsme dorazili všichni oblečení do národních oděvů, od Hondurasu po Fidji. Ačkoliv se nám Čechům náš kroj zdá dost nezajímavý a okoukaný, vzbudil mezi ostatními státy světa velkou pozornost. Stačilo stát na místě a fanoušci se seběhli, objali nás kolem ramen a nadšeně se fotili, jeden po druhém.

V sobotu jsme s řekou tisícových davů doputovali na populární dostihový stadion Randwick, kde proběhla večerní vigilie. Ač děvče bázlivé, předstoupila jsem před půl milionu lidí (a jak nám před svědectvím neopomněli zdůraznit, ještě miliardu lidí u televize) „jako by se nechumelilo.“ Duch Svatý, o jehož působení jsem měla mít svědectví, pracoval na plné obrátky. Svatý otec na nás působil ne jako „konzervativní inkvizitor,“ ale jako muž hluboké víry, vyzářující pokoj a také náklonnost k nám mladým. Během našich svědectví jsme si dokonce všimli, jak na nás mává a zve nás nahoru k sobě, což ale kvůli tlupám bodyguardů a striktní minutáži programu nebylo uskutečnitelné. Cítila jsem zklamání, byla jsem tak blízko, a přeci jsem nemohla

Kristova náměstka požádat o požehnání pro svůj národ (jehož jsem velkým patriotem), pro svoji diecézi (v níž působím nejen jako animátor), farnost (kde mám spousty přátel a kde jsem mohla vyrůstat a také růst ve víře) i pro svou celou širokou rodinu. Při následné adoraci jsem si ale mohla uvědomit: „Maruš, neblbni, vždyť všechno, za co jsi chtěla prosit, můžeš nyní předložit ne zástupci, ale samotnému Kristu v Eucharistii.“ Zázitky z ILG nejsem ani po roce schopna všechny vstřebat, mám teď další roky na poznávání a zakoušení všech získaných milostí.

Marie Štěpánová
Účastnice WYD Sydney, která byla členkou
mezinárodní liturgické skupiny

Pomalou přišel čas k zamyšlení a ohlédnutí se zpět. Den za dnem letí a já už nepočítám, jak je to dlouho, co jsem chodil vzhůru nohama, na obloze pozoroval Jižní Kříž a byl fascinován v záchodě vodou točící se na druhou stranu. Snad jsem to všechno již rozdýchal.

Byl jsem tam v Austrálii skoro celý měsíc. Setkání mládeže trvalo pět dní. Od papeže jsem stál asi tři metry. Od Hillsong United asi dvacet. S Judy Bailey jsem se fotil před Opera House. Nic z toho není věc, kterou považuji za největší zážitek. Vigilie na Randwicku byla zcela v režii mladých lidí - skvělá. Účastnil jsem se asi nejlíp zorganizované a zároveň duchovně nejhlubší masové mše. Na bohoslužbu se 40 000 lidmi v melbournském Telstra Dome asi nikdy nezapomenu. Stále to ale není to nejcennější, s čím jsem přijel zpátky. V Austrálii jsem měsíc bydlel v rodinách, celkem ve třech různých. Každý den jsem chodil po ulici velkých měst a potkával, dával se do řeči se spoustou lidí, který už asi nikdy neuvidím - opilej týpek, který mi poradil, jak se dostanu domů, umaštěnej nádražák v Sydney toužící jet do Prahy, usměvavý řidič autobusu 333, slečna z Gloria Coffee, jenž se ptá na moje jméno a já na ni nechápavě koukám... Když se vrátím k prvnímu dni

v Austrálii, k okamžiku těsně po přistání letadla, vyjítí ven z letiště, tak vzpomínám, jak mě napadlo, že to tady zas až tak jiný není. Člověk letí přes půlku světa a čeká, že ho to totálně ohromí. Jak je to jinej světadíl, všechno musí vypadat jinak. Hmm, a ono ne. Ale uplyne den, dva, týden a pomalu se zesiluje pocit, že tu opravdu je něco jiný.

A co je to? Lidé... Jejich vztahy, otevřenost k druhým, nefalšovaný úsměvy na tvářích, ochota pomoci, pohoda s jakou žijí. Křesťané nebo nevěřící. To je jedno. Barva kůže, nikdo ji neřeší. To, jak australané žijí, nadýchnout tu atmosféru, byla největší věc, jakou jsem tam u protinožců poznal. Heslo WYD byla slova ze Skutků apoštolů: ...dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky... (Sk 1,8). Nenapadá mě lepší místo, kde bychom mohli naučit lépe dostát této věči. Australané, aniž by si to asi uvědomovali, jsou totiž opravdu svědky. Svědky pravého lidství a nebojím se říct, že tím pádem i svědky pravého Božího obrazu.

Katolíků je zde asi 22% populace, anglikánů 19% a v každý městský čtvrti se tyčí kostel Uniting church. Farnosti, v těch se žije a všechno organizuje úplně jinak než u nás... Problémy? Mají je a řeší je. A to dokonce docela podobné, jako my. Ať už v církvi nebo v životě. Jen při tom všem neztrácejí tvář opravdového lidství.

Ani papež, ani příroda, ani emoce z davu nadšeně pokřikujících mládežníků, ale reálné setkání s životem, který je podobný mému, tvému, našemu a přece jen je trochu jiný. Tohle je jedna z největších věcí, kterou jsem si odvezl z Austrálie. Poznání, že být normální člověk, je první povolání, ke kterému dostáváme sílu Ducha Svatého.

Martin Kočí, účastník WYD Sydney

Co je pro mne svátost biřmování?

Když jsem se minulý rok dozvěděl, že mám být biřmován Svatým otcem v Sydney,

bylo to velmi nečekané a nevěděl jsem, co si radostí počít. Krátce po obřadu přicházely vděčné otázky typu: „Jaké to je stát před Svatým otcem?“ „Jaké to je přijmout z jeho rukou dary Ducha Svatého?“ Přijmout dary Ducha Svatého z rukou Svatého otce je pro mne velká čest a také jistá zodpovědnost. Avšak nezáleží na tom, jestli přijímám tuto svátost od samotného nástupce svatého Petra nebo od mého místního biskupa.

Biřmování je pro mě veliký dar - přijmout Ducha Svatého do svého srdce a nechat se jím proměňovat. Dary, které přijímáme, jsou jedny a všechny darovány ve stejné míře a záleží pouze na nás, jak hluboce je v sobě dokážeme probudit. Duch Svatý je studnou, ze které mohu pít, aniž by vyschla; oázou, ze které se mohu každý den občerstvit, aniž by chybělo. Jen na mně záleží, jak ho přijmu. Jedním krokem je vyslovit slovo: „Přijímám“ a druhým je nechat se proměňovat těmito dary. Z vlastní zkušenosti vím, jak je někdy těžké říci: „Ano Pane, přijímám cestu, po které mě vedeš!“ Záleží opravdu na každém individuálně, jak s tímto obdarováním naloží.

Zkušenosti s Duchem Svatým má jistě každý z nás. Síla, kterou mezi námi působí, je nesmírně veliká. Mou pěknou zkušeností je Světový den mládeže v Austrálii, kdy jsem mohl opravdivě zakoušet Boží přítomnost ve společenství mladých z různých národů a kultur. Jeho působení je velikým tajemstvím a vždy mě dokáže překvapit. Něco si naplánuji a On svou prozřetelností najde zcela jinou cestu, avšak takovou, jaká je pro mě nejlepší! Je to Ten, který to myslí s námi vždy dobře, i když to tak někdy nevypadá. Svátost biřmování je krásný dar od Boha a jeho Syna pro nás, abychom mohli svědčit tak, jako jeho učedníci!

Václav Rylko

Účastník WYD Sydney,

kteř byl 20. 7. 2008 biřmován Svatým otcem

SVĚDECTVÍ ZE SETKÁNÍ „AGORA DEI GIOVANI“

Ve dnech 1. až 12. září 2009 jsem se zúčastnil mezinárodního setkání křesťanské mládeže Agora dei Giovani del Mediterraneo. Toto setkání, jehož iniciátory byli italsí biskupové, se odehrálo v Loretu, poutním mariánském místě v Itálii, konkrétně v Centru Jana Pavla II. Za Českou republiku jsme jeli celkem tři (Maruška Hladíková, Jirka Šilhavý a já), celkově se této akce účastnilo přibližně 80 mladých z 29 různých národů z Evropy a blízkého Východu.

Celé setkání bylo moc dobře připravené, čekaly nás přednášky na různá témata, svědectví, mše svaté, koncerty, putování do baziliky v Loretu, návštěva lidí a míst zasažených nedávným zemětřesením v oblasti Abruzzo, fotbal, odpoledne na pláži a samozřejmě také volný čas pro osobní potřebu a navazování kontaktů.

Jak jsem již předeslal, setkání se uskutečnilo v italském městě Loreto. Toto poutní místo je specifické svojí bazilikou, která byla postavena kolem tzv. Svatého domu, tedy tento Svatý dům se nachází přímo v bazilice. Dle křesťanské tradice se jedná o zbytek příbytku, ve kterém měla říci Panna Maria své „Ano - staň se“ na Boží volání zvěstované archandělem Gabrielem, aby se stala matkou Spasitele. Je to opravdu hezké místo, ve kterém si člověk znovu promítá onen známý úryvek z evangelia a zamýšlí se: „Dokážu Ti i já, Bože, říkat své ‚ano‘? Neříkám své ‚ano‘ někomu jinému? Snažím se upřímně hledat Tvou vůli, přemýšlím nad důležitými životními kroky? Bože, dej, ať se Tě stále držím, dávej mi poznávat tvou vůli a také sílu a odvahu nechat se vést Tvou cestou. Chci Ti říkat své ‚ano‘ nejen zde, ale každý den v nejrůznějších životních situacích.“

Mottem celého setkání byla věta z Matoušova evangelia: „Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“ Kolem této věty se točila řada přednášek, dozvěděli jsme se hodně o pronásledování křesťanů v různých oblastech světa, mluvili jsme také o mučednících a mučednictví dnešní doby. Mě osobně velmi oslovila definice, o kterou se řada přednášejících pokoušela – za mučedníka považovali především člověka, který je odhodlán žít a být plně pro Krista, šířit lásku a evangelium všude kolem sebe - a to třeba i za cenu osobní újmy, příkoří, v krajním případě i za cenu vlastního života. Mučedníkem může tedy být každý z nás, neboť zažíváme nejrůznější formy mučednictví všedního dne. Naopak jen velmi obtížně bychom mohli označit za mučedníka např. sebevraždného atentátníka, který „z náboženských důvodů“ usmrtí bombou odpálenou na vlastním těle další nevinné lidi.

Dlouho by se daly rozebírat další zajímavé myšlenky, které jsme zaslechli na přednáškách i v následných diskuzích, ale dle mého názoru bylo hlavním těžištěm setkání něco jiného. Mohli jsme poznat mladé lidi z různých národů, vidět, že jsou nám v mnohém podobní, získat mezinárodní pohled na křesťanství – a daleko reálněji si uvědomit, že jsme všichni jedním Tělem Kristovým, že nám nemohou být lhostejné problémy křesťanů v jiných zemích – protože trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním celé tělo. A kromě toho byla zajímavá i ta osobní setkání a konverzace s lidmi z cizích zemí, protože ta akce byla vskutku komorní, z každé země 2-3 lidi, tudíž se opravdu hodně komunikovalo „napříč národy“. A z toho mi vyplývá další velmi důležité poučení

z tohoto setkání – znalost cizích jazyků, zejména angličtiny, je pro komunikaci s jinými národy samozřejmě zcela zásadní, a její úroveň do značné míry usnadňuje dobré prožití setkání po všech stránkách. Proto moc apeluji na všechny, kteří mají možnost svoji jazykovou dovednost zlepšovat – učte se, vyplatí se vám to.

Poslední 4 dny setkání (od 8. do 12.9.) jsme strávili v různých italských diecézích – my z ČR jsme zakotvili na severu Itálie –

2 dny v Turíně a 2 dny v městě Biella. Měli jsme možnost bydlet v italských rodinách, poznávat místní společenství mládeže, krásy měst i zdejší přírody - všechno moc krásné zážitky, které ještě více umocnily můj pozitivní dojem z tohoto setkání.

Za sebe proto mohu říct, že jsem opravdu rád za tuto zkušenost a všem ostatním ji mohu jen doporučit.

Michal Kašpar, farnost Ústí nad Orlicí

PAPEŽSKÁ NÁVŠTĚVA ZMĚNÍ MLADÝM ŽIVOT

Při příležitosti návštěvy papeže Benedikta XVI. v České republice uspořádaly signály.cz, komunitní web pro křesťanskou mládež, speciální soutěž pro mladé lidi „Proměna s papežem“.

Co bylo její podstatou? „Chtěli jsme motivovat mladé lidi, aby se zamysleli nad tím, co očekávají od návštěvy Svatého otce, v čem tato událost může ovlivnit jejich život, a tak si i stanovit nějaký konkrétní cíl do svého dalšího života,“ odpovídá na tuto otázku Vojtěch Trmač, manažer signály.cz.

Do soutěže Proměna s papežem se mohl zapojit každý, kdo během papežské návštěvy písemně odpověděl na otázku: „Jakou očekáváš změnu ve svém životě v důsledku návštěvy papeže v ČR?“ a ke své odpovědi uvedl svůj nick na signály.cz. Takto se v Brně a ve Staré Boleslavi ve stanech signály.cz, na místech předprogramů nebo i cestou ve speciálním vlaku z Brna do Staré Boleslavi zapojilo a odpovědělo přes tři sta mladých.

Ze všech odpovědí se následně losovali výherci. „Hlavními cenami v soutěži jsme chtěli podporovat náš primární cíl – pomoci setkávání mladých lidí a život společenství. Na výherce tak čekala například vstupenka pro společenství do lanového centra Proud,

společenská hra Activity nebo hra Petanque.“ Ani další účastníci soutěže ale nepřišli zkrátka. Díky Radiu Proglas a nakladatelství Cesta a Paulínky se celkem rozdalo přes tři desítky cen. Hlavní cenou útěchy a překvapením pak byla speciální výhra, mobilní telefon, kterou do soutěže věnovalo Radio Proglas.

„Myslím, že se povedlo naplnit náš cíl. Plno mladých se skutečně zamyslelo na tím, co jim osoba Svatého otce a jeho návštěva přinese do jejich dalšího života. Často ve svých odpovědích zmiňovali velké povzbuzení ve víře, mimořádný duchovní zážitek, obrovský impuls do života a odhodlání žít lépe.“ uzavírá Vojtěch Trmač.

Markéta Jeníčková, šéfredaktorka signály.cz

Některé z odpovědí:

„Úplně velkou změnu neočekávám, ale už teď vím, že se dost změnil můj vztah k církvi. Neberu ji jako nutnou instituci, ale jako opravdovou rodinu.“

„Papež přijel na můj narozeniny:-) Setkání s ním bude určitě hluboký a zajímavý a když budu celý příští rok vzpomínat na toto setkání v Boleslavi, budu plná radosti, protože věřím, že nás papež povzbudí, že nejsme sami - i v tak ateistické zemi.“

„Chtěl bych se stát knězem.“

„Chcem sa snažiť o svätosť, ale nie sám. Nájst spoločnosť.“

„Určitě se mi zlepšil vztah k papeži, vnímám ho teď tak trochu jako jednoho z nás.“

„Být křesťanem není statický stav, ani vid dokonavý. Jdeme za Kristem. Dynamika. Úsilí. Pády. Potřebujeme sílu, odhodlání a plnou milost Boží. Návštěva papeže je nesmírné požehnání, které tuto milost nabízí. Chci a potřebuji brát plnými doušky, jinak nejsem schopná dávat - milovat. Být křesťanem. Být více křesťanem - po návštěvě papeže.“

„Že lidé kolem mě, kteří se nezajímají o Pána, se začnou ptát. A budu jim umět odpovědět tak, jak to cítím: že God is Great! Můžou za Ním s čímkoliv jít a On jim dá, co potřebují,

i když to není vždy tak, jak si to představujeme. Ale On s námi má své plány. Chci se naučit jim rozumět, přijmout je a plnit.“

„Nepřijela jsem se podívat na papeže jako na známou osobnost, ale přišla jsem zkusit se nasměrovat tam, kam se nás snaží nasměrovat on - k Bohu.“

„Měla jsem to štěstí a dívala se Svatému otci do očí. Stačil ten jeden pohled a já si rázem uvědomila, že nejsem jedna ze sta, ale že i já něco znamenám a mám šanci něčím hnout... Bylo to úžasné a smysluplné setkání...!“

„Přečtu si papežovu encykliku Deus caritas est.“

A na závěr přidáváme ještě recesistickou odpověď, ze všech odpovědí nejoriginálnější: „Přestanu vytahovat cibulky dvouletek po prvním roce z hlíny!“

O POKOŘE

Výběr z kázání otce biskupa Františka Václava Lobkowicze během diecézního setkání mládeže ostravsko-opavské diecéze ve Zlatých horách v srpnu 2009

Před několika lety jsem byl v Arsu, kde kdysi působil Jan Maria Vianney. Byl tam kolotoč s hodinama. A on přesně jako ty hodiny ve 4 hod vstával a modlil se, v 5 už byl ve zpovědnici a spát chodil až ve 23 hod. Většinu času proseděl ve zpovědnici, ten člověk zkrátka věděl, jaké je jeho poslání. On nevynikal nějakou velkou naukou, ale krásným, lidským, kněžským srdcem a chtěl sloužit lidem tak, jak uměl. Vypráví se o něm takový vtíp. Na léto si tam pozval kazatele, který byl profesorem teologické disciplíny. Když kázal, všichni poslouchali ani nedutali. A jak tak kázal, chodil mezi lidmi zlodějíček, který jim bral peněženky. Další týden už tam kázal zase Jan Maria Vianney - obyčejný farář. Mezi lidmi zase chodil zloděj, ale

tentokrát peněženky vracel do správných kapes. Protože jeho slovo vycházelo z tak zapáleného srdce, že zapalovalo všechny ostatní.

Když se mluví o svátosti smíření, je třeba podívat se také na situaci našeho světa. Čím dnešní svět vyniká? Dá se to vyjádřit jedním slovem. Vyniká kraválem. Kam se podíváte, všude je hluk. Bydlíte-li blízko cesty, jeden kamion jezdí za druhým. Zdá se mi, že kravál vládne světem. A v tom kraválu si člověk mnoho neuvědomuje a zapomíná si nacházet sebe sama. Člověk potřebuje ticho, aby našel sám sebe a jakmile najde sám sebe, uvědomí si úžasnou věc: „Já musím sám se sebou něco udělat.“ A k tomuto poznání je zapotřebí pokora. Ta zase dnešnímu světu

schází. My všichni jsme přece „sežrali“ všechnu moudrost světa. My všechno víme, všechno známe, nic nás nemůže zaskočit. Pána Boha dávno nepotřebujeme, my si přece vystačíme sami. Můžeme klidně pást žirafy. Takhle to leckdy vypadá. Ale k tomu, aby člověk poznal sám sebe, potřebuje trochu ticha. Proto Ježíš pozval ty, které chtěl, na horu, aby byli s ním, a dal jim prostor pro ticho. Aby měli možnost vnímat jeho slova a strávit, co je učil. Pán Ježíš chodil, učil a uzdravoval. On nebyl nějaký šarlatán, uzdravoval lidskou duši. A ta nemoc, která způsobuje bolest lidské duše, se jmenuje hřích. Jedním z největších hříchů je pýcha. Nedávno jsem před kostelem sv. Václava v Ostravě zaslechl dialog dvou lidí: „Hele kostel, asi bych se měl jít vyzpovídat, ale já vlastně nemám z čeho. Takže se zpovídat nebudu.“ Tohle je velká pýcha. Kdyby někdo z vás řekl, že je bez hříchů, je lhář.

V sebepoznání se člověk učí takové krásné lidské pokoře, kterou vynikal Jan Maria Vianney a kterou vynikali všichni světci, protože světec bez pokory ani není. Pýcha toho se bojme a pěstujme pokoru. Pokorný člověk poznává pravou radost. Pokorný člověk, nikdy nebude říkat: „To já dělat nebudu.“ Vážím si svého táty, který měl zdědit zámek a statek, vyznal se v zemědělství

a přitom v padesátých letech s pokorou dělal cesteře.

Rád vzpomínám na své dětství a jsem vděčný svým rodičům, že mi předávali takové hodnoty a že nám předávali víru. Vzpomínání je krásné. Vzpomeňte si na setkání za takových 50 let, já už asi nepřijedu. Ale moc rád bych, abyste si pak mohli říct: „Ano, měli jsme pěkné rodiny, dobře jsme vychovali děcka, předali jsme jim víru a naučili milovat Ježíše.“ Ale jestli chci někoho učit, musím to mít především v sobě. „Miluji Tě, Hospodine, má sílo,“ říká jeden žalm. Kéž je to mottem vašeho života. Ať je láska k Ježíši motorem vašeho života. On si to zaslouží, neboť pro nás a naši spásu sestoupil z nebe. Vzal na sebe náš kříž, vykoupil nás z hříchů a dal nám možnost smíření. Smíření je krásná věc, prosím najděte si chvilku ticha pro sebe a popřemýšlejte sami o sobě, jací jste a co děláte dobře a za to poděkujte. A taky přemýšlejte, co děláte špatně. Zjistíte, že je toho hrozně moc. V tu chvíli si řekněte: „Pane, pomoz mi, ať se toho zbavím, protože hrdý ani pyšný na to být nemohu, ale v pokoře vyznávám svou slabost a nedostatečnost. Dej mi sílu vytrvat až do konce.“

Mons. František Václav Lobkowicz (*5.1.1948 v Plzni), od roku 1996 je prvním diecézním biskupem ostravsko-opavské diecéze.

MATURITA Z LÁSKY

Výběr z kázání o. Mariána Kuffy ze Slovenska během diecézního setkání mládeže ostravsko-opavské diecéze ve Zlatých Horách v srpnu 2009.

„Proč tady jsme, kam kráčíme?“ Kdybych v Tatrách každý strom pojmenoval latinským názvem, kdybych měl encyklopedické znalosti a peníze, ale nevěděl, proč tady jsem, nejsem nic. A tak jsem zmizel do semináře. Nosil jsem děravé rifle, tričko,

v dlouhých vlasech čelenku. „Půjdu do semináře a tam mě ostříhají, oholí, možná napudrují.“ Báł jsem se. A tak jsem poslední noc před nástupem do semináře zazvonil u jedné sestry. Věděl jsem, že mají kapličku - potřeboval jsem být s Ježíšem. Celou noc

jsem se v ní modlil. Strašně jsem se bál. Vpředu svítilo věčné světlo a po mě stékal pot: „Pane Bože, můžu já jít do semináře?“

A tak jsem začal na stěnu přibíjet hřebíky a věšel na ně to, co jsem měl nejvíc rád. Na jeden jsem pověsil kimono, na druhý pušku, na třetí lano a na čtvrtý koně. Na pátý hřebík jsem chtěl pověsit holku, ale nešlo to. „Pane Bože, to poslední, to nezvládnou. Ježíši, já to poslední nemůžu udělat a ty to víš. To poslední jen s Tvou pomocí.“ „Láska, která tě nic nestojí, za nic nestojí.“

Jsmo tady, abychom maturovali z jednoho předmětu – z lásky. Z jaké lásky? Nadpřirozené. Jaká je to nadpřirozená láska? Mladé děvče nemusí pohnout prstem – chlapeci na ni berou. Pěkný mladý chlapec, ještě když je hodný – všechny holky na něj letí. Ale toto je jenom láska přirozená, na takovou není Bůh zvědavý. Jedeš v autě, je sychravo a najednou vidíš odstavené auto a upadnuté kolo. „Viděl jsem ho – neviděl, viděl jsem ho – neviděl.“ S kým se hádáš? S vlastním svědomím. Zařadíš zpátečku a v tu chvíli začíná láska, na kterou Bůh čeká. Láska nadpřirozená – z lidského pohledu z toho nic nemáš. Co z toho máš, že pomáháš cizímu člověku v blátě, nečase, dešti? Upevníš zvedák, přší ti za krk, zabláháš si kalhoty, pokazíš zvedák: „Do kelu, mám ho půjčený, musím koupit nový.“ Zablácený odcházím, ten člověk mi ani nepoděkuje. Z pohledu lidského, co z toho mám? Z pohledu Božího – právě jsem napsal písečku z lásky. Na tuto lásku Bůh čeká.

A kam kráčíme? K lásce. Když jsem byl mladý tak jako vy, byl jsem zamilovaný až po uši. To děvče jsem měl velmi rád. Betonovali jsme, bylo sychravo. „Naložte, v pohodě, chci si ještě zlepšit kondičku, v pohodě. Já to vyvezu, ložte.“ Bylo zima, sychravo a já jsem jezdil s plným kolečkem a usmíval se. „Odkud máš tu energii, jak to, že jsi takový veselý?“ ptali se mě. Já vám to povím.

Co jsem dělal kromě toho, že jsem tlačil kolečka? Počítal jsem hodiny. K čemu? „Ježíši, ještě 5 hodin a budu u ní. Ještě 4, ještě 3, Ježíši, už jen 2. Hodinu, Ježíši, a už jsem u ní. Půl hodiny, čtvrt, už!“ To ti dává nenormální sílu, když kráčíš k lásce. Vždy, když dávám požechnání s monstrancí, říkám, toto je láska s velkým L. Paprsky, které směřují k Hostii, ty vycházejí z lásky. Vycházejí z pravé lásky. Každá pravá láska prstem ukazuje na Ježíše. Když se chytíš pravé lásky, přivede tě to k Ježíši. A když se chytíš Ježíše, přivede tě to k pravé lásce. Pravá láska ti dává nenormální sílu a energii.

Pán Ježíš říká: „Moje jařmo je příjemné a břemeno lehké.“ Ježíši, jak to může být příjemné, když krávy tahají jařmo a mají od něj krvavé otlaky? Představ si, že jsi se svým děvčetem. Miluješ ji, jste sami dva v lese a ona si zlomí nohu, má otevřenou zlomeninu a ty nejsi lékař. Ona pláče a ty si říkáš: „Bože můj, co s ní?“ Vezmeš ji na ruce, váží 60 kg, po pár krocích už se ti jde těžko. „Ferko, nejsem těžká?“ - „Cože? - Ne.“ Přijde Pepa a říká, že ti pomůže. „Ne, nemusíš, já ji ponesu sám.“ Jak to, že ji nikomu nedáš? Protože ji miluješ. To břemeno nedám nikomu, já ji mám rád. Nedám na ni sáhnout. I kdybych měl sedět na každém druhém kameni, já ji odnesu sám. Přeneses ji přes les a farář ti řekne: „Ty jsi takový silný? 60 kg odneseš jen tak? Víš co, já tu mám dva pytle cementu, odnes je na druhý konec lesa.“ Ty si jen pomyslíš: „Ti faráři si vymýšlejí!“ Jak to, že nadáváš, vždyť to máš o 10 kg lehčí? Neseš totiž břemeno bez lásky. Ale co pytel cementu, já ti dám špendlík. Odneseš na druhý konec lesa špendlík. To budeš nadávat. Vidíš, neseš břemeno bez lásky.

„Ježíši, co tedy ode mě chceš?“ Já jsem musel spadnout z Gerlachu, abych se začal ptát. Odkud chceš spadnout ty? Řekni mi. Všichni jsme povolání. Bůh dává povolání otce, matky, řeholní sestry, kněze, řeholníka.

Ty Mu jen říkáš ano nebo ne. Všemohoucí Bůh klepe na tvé srdce. Máš svůj plán, tak jako jsem ho měl já. „Mám svůj plán a pomoz mi, Bože.“ A myslél jsem si, že jsem věřící. Naopak: „Pane, ukaž mi svůj plán a jaké je mé místo v Tvém plánu.“ To je správný způsob. Začni se konečně ptát. Ježíši, mám se oženit, nebo se mám zasvětit? A když se mám vdát, který František je můj František? Která Mařenka je moje Mařenka.

Ptej se! Pokorní lidé se ptají, pyšní diktují. Začni se Ježíše ptát. „Ježíši, co ode mě chceš a jak to mám udělat?“

P. Mgr. Ing. Marián Kuffa, Dr. h.c., s obětavými dobrovolnými pomocníky se už 15 let snaží pomáhat léčit zraněné duše skutky lásky. V roce 1999 byl pověřen vedením žákoveckého detašovaného pracoviště Fakulty zdravotnictví a sociální práce Trnavské univerzity, která jeho práci ocenila čestným doktorátem filozofie.

SEKCE PRO MLÁDEŽ ZVE, POŘÁDÁ A INFORMUJE...

---

15. ročník Konference o mládeži bude probíhat ve čtvrtek a pátek 26. a 27.11.2009 v sále sv. Vojtěcha Pastoračního střediska v Praze Dejvicích. Letošní téma zní: „Závislosti“ Účast přislíbili tito přednášející MUDr. Petr Popov, Mgr. Ignác Mucha a plk. JUDr. Jiří Komorouš.

Zájemci o konferenci se mohou přihlásit na Sekci pro mládež ČBK, Thákurova 3, Praha 6, e-mail: brabcova@cirkev.cz, tel.: 220 181 753. Účastnický poplatek činí 100,- Kč za oba dny.

Během setkání mládeže s papežem Benediktem XVI. byl předán symbolický šek s darem **Pro Afriku**. Sběrka byla ukončena 30.10.2009, částka se zvýšila na **309.424,- Kč**. Všem dárcům patří upřímný dík a přání věčné odměny v nebi.

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

POZOR ZMĚNA!

**Celostátní setkání animátorů
se bude konat ve dnech
15. - 21. srpna 2010**

v Kroměříži.

